

Jāraugās uz labākajiem

Lai gan Edgara Suvorova maģistra diplomprojekts - Dēseles ūdensdzirnavu komplekss - krīzes dēļ vēl tikai gaida realizēšanu dzīvē, jaunais arhitekts tajā īstenotos energoefektivitātes un videi draudzīgas attieksmes principus cenšas īstenot arī citos savos darbos.

Foto: Aivars Liepiņš, Diena

Pieredze māca. Viena no lietām, ko tā iemācījusi Edgaram Suvorovam (25) - jaunam arhitektam un Rīgas Tehniskās universitātes (RTU) Arhitektūras un pilsētplānošanas fakultātes doktorantam -, ir ēku projektēšanas procesā par radošo pusi un tehnisko izpildījumu domāt vienlaikus. «Sākumā bija tā, ka uzzīmē ideju, bet, kad jāsāk to realizēt, izrādās, ka kaut kas jāliek klāt, kaut kas jāņem nost, līdz ar to ideja transformējas. Tas ir ļoti nepatīkami, jo var pazust visa sākotnējā doma,» Edgars stāsta. Kopā ar bijušo kolēģi pirms trijiem gadiem nodibinājis savu arhitektu biroju, kur pats arī projektē, viņš nu savā profesijā jūtas daudz stabilāk. Jāmācās gan joprojām vēl esot daudz, un Edgars vērtē, ka krīzes laika diktētais darba apjomu sarukums šajā ziņā pat nāk par labu - ir vairāk laika idejām un prasmju slīpēšanai.

Paštaisītais kapitulis

Arhitektūru Edgars sāka iepazīt 10.klasē, kad kopā ar klasesbiedru vācu valodā rakstīja zinātniski pētniecisko darbu par Rīgas arhitektūru. «Staigājām pa Rīgu, fotografējām mājas. Patika.» Edgaram labi padevās eksaktie priekšmeti, zīmēšana un tehniskā grafika jeb rasēšana, tāpēc, padzirdējis, ka divas meitenes no klases dodas uz sagatavošanas kursiem, lai stātos RTU Arhitektūras un pilsētplānošanas fakultātē, pārinteresējies par uzņemšanas prasībām arī pats. Sagatavošanas kursus nedaudz nokavējis, taču zīmēšanas iestājpārbaudījumam gatavojies patstāvīgi un ļoti intensīvi - sagādājis eksāmenā zīmējamo ģipša galvu, no kartona un ģipša pats pagatavojis kapituli un trenējies katru dienu. Centība atmaksājās, un Edgars iekļuva starp budžetniekiem, kur palicis līdz pat šim brīdim. Par lielu atspaidu, ko puisis ļoti novērtē, kļuva arī uzņēmuma ERGO stipendija, ko tas ar Vītolu fondu piešķir bez vecāku gādības palikušiem un studēt gribošiem jauniešiem.

Lai tiktu «uz viļņa» un saprastu, kas vispār ir arhitektūra un kas no viņa tiek prasīts, īpaši projektēšanas nodarbībās, Edgaram pirmie divi studiju gadi pagāja kā pa ciņiem. Pēc tam kļuva vieglāk. Lai arī 2.kursā, saņemot piedāvājumu nedaudz piestrādāt kādā arhitektu birojā, Edgars ļoti šaubījies, vai tas būs savienojams ar mācībām, izrādījās, ka praktiskā pieredze sekmēm nāk tikai par labu. «Augstskolas būtība ir tāda, ka jāstudē pašam, nevis jāgaida, ka tev visu iedos pasniedzēji,» Edgars uzskata. Tagad vēl viena

patstāvīgā darba skola ir doktorantūra, kurā Edgars iestājies galvenokārt tāpēc, ka viņam patīk mācīties. Tā būs arī lietderīga laika izmantošana, kamēr Latvijas arhitektiem rokas patlaban brīvākas, viņš saka.

Nepārauklēt ideju

Par bezdarbību Edgars un pārējie trīs viņa kolēģi arhitektu birojā *RR.ES* gan sūdzēties nevar. Kad bijušais kolēģis Rihards Rozīte 2006.gadā izlēma dibināt savu uzņēmumu un kā partneri uzaicināja Edgaru, būvniecības burbulim līdz plīšanai vēl bija patālu, taču arī tagad uz biroja galda gulst biezas mapes ar projektiem, to skaitā Edgara pašreizējiem uzdevumiem - kādas privātmājas veidolu un t.s. *dendrolight* koksnes paneļu ražotnes projektu Ventspilī. Edgars komentē: «Tas projektēšanas bums jau īsti normāls nebija. Tā arī bija krīze, tikai par to toreiz visi priecājās.»

Pašam sava nelielā saimniecība jaunajam arhitektam šķiet daudz patīkamāks formāts nekā algots darbs kādā lielā birojā, jo vairāk tāpēc, ka *RR.ES* kolektīvs esot ļoti koleģiāls, draudzīgs un bez hierarhijas žņaugiem. Par darba lielāko plusu Edgars sauc iespēju izvērsties radoši un izvairīties no vienveidības un monotonuma. Jāuzmanās gan, lai radošajā procesā neieietu tik dziļi, ka grūti tikt laukā, viņš smaida. «Tas gan vairāk raksturīgs studējot - savu ideju centies auklēt tik ilgi, ka beigās, lai to uzzīmētu, laika pietrūkst. Jāprot apstāties, jo variantu jau ir nebeidzami daudz.»

Otrs grūtums, pēc Edgara domām, ir atrast kopsaucēju ar projekta pasūtītāju, it īpaši agrāk biežajos gadījumos, kad tika būvēts pārdošanai un projekta gaumīgumu un proporcionālītāti pasūtītājs vēlējās pakārtot savai interesei nopelnīt uz kvadrātmetriem. Edgars ir pārliecināts, ka ikvienai ēkai jāsarunājas ar vidi, kurā tā celta, - vai nu kontrastā, vai harmonijā.

Virzienā uz latīņu

Edgara profesionālā interese, arī plānotā doktora darba tēma saistās ar ēku energoefektivitāti. «Ar to gribētos padarboties plašāk,» viņš saka. Interese radās pirms pāris gadiem, kad ar lekciju par šo tēmu RTU viesojās Zviedrijā dzīvojošais arhitekts Varis Bokalders. Tolaik par energoefektivitāti vēl nesprieda tik aktīvi kā patlaban, taču Edgaram šķita: tā būvēt ir pareizi - ilgtspējīgi un saudzējot dabu. «Manā diplomprojektā būtu izdevies kaut ko no tā iekļaut, ja vien projekta realizēšana krīzes dēļ nebūtu apstājusies,» Edgars stāsta un rāda Dēseles ūdensdzirnavu kompleksa maketu. Tas bijis ļoti personisks darbs. Būtu bijis labs, Edgars vērtē.

Vaicāts par autoritātēm, puisis min mūsdienu arhitektūras leģendas Alvaru Ālto un Renco Piano, taču bilst, ka uz pašiem labākajiem cilvēkiem raugās it visās profesijās. «Vienmēr jātiecas uz augstāko, bet tas, ko sasniegsi, atkarīgs no paša spējām un darba. Būtu skaisti, ja es to augsto latīņu sasniegtu, tomēr, no otras puses, jūtos labi arī tur, kur esmu patlaban. Vienkārši redzu, kas man vēl ir jāizdara,» Edgars spriež. Arhitektūra pa daļai ir arī viņa hobijs, jo svarīgi šķiet darbu darīt ne tikai naudas, bet galvenokārt patikas dēļ.

Diana Kārklīņa

Diena. Pielikums "Karjeras Diena". 20.10.2009. Nr.244. 2.lpp.

<http://www.diena.lv/sodien-laikraksta/jarauqas-uz-labakajiem-695174>